

Κηρύγματα μηνὸς Μαρτίου 2009

Ἐπὶ Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

I Μαρτίου, Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς
Ἀπόστολος Ρωμ. 13,11-14 & 14,1-4

Γνωρίζει πολὺ καλά, ἀδελφοί μου, ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοῦ ἀπεκάλυψε. Συγχρόνως ὁμοῦ εἶναι βαθὺς ψυχολόγος καὶ ἀνατόμος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἄριστος κοινωνιολόγος, γι' αὐτὸ καὶ προσφέρει σὲ μᾶς συμβουλὲς μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἀξίας καὶ ὑποθήκες τόσο γιὰ τὴν ἀτομικὴ ζωὴ μας ὅσο καὶ γιὰ τὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις, τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους, τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τί μᾶς διδάσκει λοιπὸν σήμερα, Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου, στὰ πρόθυρα τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς; Μᾶς προτρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν ἀμέλεια καὶ τὴν ὀκνηρία καὶ μὲ πολὺ ζῆλονὰ ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. «Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν»· τώρα, ἐν συγκρίσει μὲ τὰ περασμένα χρόνια, ἡ Δευτέρα τοῦ Κυρίου μας Παρουσία εἶναι πλησιέστερα πρὸς ἐμᾶς παρὰ τὸτε στὴν ἀρχὴ πού ἐπιστεύσαμε: «Ἐχομε καιρό».

Ἄς φερόμαστε λοιπὸν μὲ εὐπρέπεια καὶ πνευματικότητα, ντυμένοι μὲ τὸν φωτεινὸ χιτῶνα τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἄς λείψουν οἱ ὑπερβολὲς στὰ φαγοπότια καὶ μεθύσια. Ἄς λείψῃ κάθε ἀνηθικότητα καὶ ἀνάρμοστη συμπεριφορὰ πού συμβαίνει νὰ ἐκδηλώνεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῶν ἀπόκρεω. Καὶ συνιστᾶ· υἱοθετήσατε τὸ ὑψηλὸ νόημα τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Ἐμπνευσθῆτε ἀπὸ τὸ σύνθημα· ἄσκησις, ἀρετὴ, ἀγιότητα. «Τὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν ἠνέγκται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε», «Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν», «Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός», «τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας».

Ἀλλά, ἀδελφοί, ὁ θεῖος Παῦλος μᾶς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐχει διαπιστώσει ὅτι ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας χριστιανοὶ ἀδύνατοι στὴν πίστη. Ἐξαρτοῦν τὴν σωτηρία τους ὄχι ἀπὸ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διάκριση καὶ διαχωρισμὸ τῶν φαγητῶν. Νόμιζαν πῶς, ἂν ἔτρωγαν κρέας ἢ ἔπιναν κρασί, δὲν θὰ εἶχαν πρόοδο στὴν ἀρετή. Βεβαίως δὲν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ περιόδους νηστείας καὶ ἐγκρατείας ἀλλὰ συνεχῶς. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὴν πίστη προτρέπει ὁ Παῦλος νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε μὲ καλωσύνη καὶ ἀνοχὴ καὶ νὰ μὴ τοὺς σχολιάσουμε γιὰ τὶς ιδέες τους. Ἄλλος μὲν πιστεύει ὅτι ἔχει τὴν ἄδεια νὰ τρῶν ἀπὸ ὅλα χωρὶς νὰ ἁμαρτάνῃ. Ἄλλος πάλι ἀποφεύγει ὠρισμένα φαγητὰ ἀπὸ φόβο μήπως μολυνθῇ ψυχικὰ ἀπὸ αὐτά, γι' αὐτὸ ἐπιλέγει νὰ τρῶν μόνο λάχανα. Κι ἐπιλέγει ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος: οὔτε ἐκεῖνος ποὺ τρῶει ὅλα τὰ φαγητὰ νὰ περιφρονῇ ἐκεῖνον ποὺ τ' ἀποφεύγει οὔτε πάλιν αὐτὸς νὰ κατακρίνῃ τὸν ἄλλον ποὺ τρῶγει: Ὁ Θεὸς δέχεται καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο: «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;» Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ζητήσῃ λόγο καὶ ἀπολογία γιὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας.

Ἀδελφοί ἡ σημερινὴ διδασκαλία ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ἀποτελεῖ ἐγερτήριο σάλπισμα, γιὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ στὸν ἔνδοξο ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, «ἵνα εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ», «οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιπαῖ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται» (Ρωμ. 2-13). Εἶναι ἀνάγκη, φίλοι μου, τὴν περίοδο ποὺ διανύουμε (πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως ὅμως τώρα) ἀναλαμβάνοντες τὴν νηστεία, «τῇ γλώσσει μὴ λαλοῦμεν δόλια & διαρρήξωμεν πᾶσαν στραγγαλιὰν (πᾶσαν δολιότητα καὶ στρεψοδικία δηλαδή) καὶ ἀφήσωμεν, ἀδελφοί, τὰ ὀφειλήματα ἵνα καὶ ἡμῖν ἀφεθῇ τὰ παραπτώματα ἡμῶν». Προσοχὴ ἀδελφοί: ἂν νηστεύσουμε τὰ φαγητὰ μόνο, ἀλλὰ δὲν ἀπέχουμε ἀπὸ τὰ πονηρά, ἄδικα ἔχουμε χαρὰ γιὰ τὴν αὐστηρὴ νηστεία μας. Ὡστόσο «τὸ τῆς Νηστείας διάγγελμα περιχαρῶς ὑποδεξώμεθα». Καλὴ Σαρακοστή. Ἀμήν.

8 Μαρτίου, Κυριακή Α΄ Νηστειῶν· Τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἀπόστολος Ἐβρ. 11, 24-26 & 32-40

Ἡ σημερινὴ Κυριακή, ἀγαπητοί μου, ὀνομάζεται Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας· εἶναι δὲ ἀφιερωμένη στὴν μνήμη τῶν ἐνδόξων καὶ ἱερῶν ἀγώνων ἀλλὰ καὶ τῆς νίκης ποὺ ἐπετέλεσεν ὁ Ὁρθόδοξη Πίστη ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων κατὰ πρῶτον λόγον, δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ προσκυνοῦν τιμητικῶς τὶς ἅγιες εἰκόνες, κατ' ἐπέκταση δὲ ἐναντίον ὅλων τῶν ἐχθρῶν τῆς, παλαιότερων καὶ νεωτέρων. Βεβαίως ἡ νίκη αὐτὴ εἶναι ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν συνέργεια ὅλων ὧν ἐχρησιμοποιήθησαν (ἐκλεκτὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ), ὅπως οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες αὐτῆς καὶ οἱ ἀτρόμητοι Ὁμολογητὲς τῆς πίστεώς μας.

Δικαίως λοιπὸν ἔχει ὀρισθῆ νὰ διαβάζεται σήμερα αὐτὴ ἡ ἀποστολικὴ περικοπή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ θεῖος Παῦλος διακηρύσσει τὰ ἥρωϊκὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματα τῶν ἁγίων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, γιατί «διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας,... ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ» καὶ γιατί εἶναι «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα». Ἀνεδείχθησαν ἀντρωμένοι τοξότες μιᾶς θείας παράταξης· πρωταθλητὲς ἀσυναγώνιστοι στὸ στίβο τοῦ πνεύματος. Ἀετόφτεροι κήρυκες τῆς ἀληθείας. Μεγαλόργησαν στὴν ζωὴ τους, ἔστω καὶ ἂν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέρασαν ἀπὸ φωτιὰ καὶ μαχαίρι «ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι».

Καὶ πρῶτος ἐξ ὅλων ὁ μέγας Μωϋσῆς, ποὺ ὡς γνωστὸν εἶχε υἰοθετηθῆ ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ δὲν δελεάσθηκε ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς· λαχταροῦσε τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τ' ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ. Χρόνος πολὺς θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ διηγηθῆ κανεὶς μὲ λεπτομέρειες τὰ ἔνδοξα κατορθώματα τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ σπουδαίων. Εἶναι ὁ Γεδεὼν καὶ ὁ Βαράκ, ὁ Σαμφὼν καὶ ὁ Ἰεφθάε, οἱ 4 Κριτὲς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἐπειτα ὁ ἔνδοξος Δαυΐδ καὶ ὁ θεόπνευστος Σαμουὴλ.

Ὅλοι αὐτοί, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶχαν θερμὴ πίστη καὶ ἦσαν ἔτοιμοι «ἀποθνήσκειν ἢ παραβαίνειν τὰς πατρίους ἐντολάς» (Δ' Μακ. 9-1) καταπολέμησαν καὶ ὑπέταξαν βασιλεία ἐχθρικά, κυβέρνησαν τὸν λαὸ μὲ δικαιοσύνη, εἶδαν τὶς ὑποσχέ-

σεις τοῦ Θεοῦ νὰ πραγματοποιοῦνται· ἔφραξαν στόματα λεόντων, ὅπως συνέβη μὲ τὸν προφήτη Δανιὴλ· ἔσβησαν τὴν καταστρεπτικὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς, ὅπως ἔγινε μὲ τοὺς τρεῖς Παῖδας· διεσώθησαν ἀπὸ τὴ σφαγὴ τῶν ἐχθρῶν τους· θεραπεύτηκαν ἀπὸ θανατηφόρες ἀσθένειες· ἀνεδείχθησαν ἰσχυροὶ καὶ ἀνίκητοι ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἔτρεψαν σὲ φυγὴ πολυάριθμα στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν χάρι στὴ θερμὴ τους πίστη. Εὐσεβεῖς γυναῖκες εἶδαν ν' ἀνασταίνωνται οἱ νεκροὶ τους· ἄλλοι πάλι βασανίσθησαν καὶ δάρθησαν μέχρι θανάτου, ἐπειδὴ δὲν δέχθησαν ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους· ἄλλοι λιθοβολήθηκαν, ὅπως ὁ Ναβουθαὶ καὶ ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος καὶ ἄλλοι πριονίσθησαν· ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δικαίους ἐδοκίμασαν πολλοὺς πειρασμοὺς, ἄλλοι ἐσφάγησαν διὰ μαχαίρας, ὅπως ὁ προφήτης Ζαχαρίας καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος. Νομίζω πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμηθοῦμε καὶ ἐκείνους ποὺ διωκόμενοι τυλίγονταν μὲ δέρματα προβάτων καὶ στερούμενοι, θλιβόμενοι καὶ κακοπαθοῦντες περιπλανιόνταν στὶς ἐρήμους, στὰ βουνὰ, στὰ σπύλαια καὶ στὰ βάρη τῆς γῆς. Τώρα ὁμως ἀπολαμβάνουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν αἰῶνα δόξα.

Ἀδελφοί, μιὰ ἀτέλειωτη στρατιὰ ἡρωϊκῶν μαχητῶν τοῦ Κυρίου παρελεύ-
νει σήμερα μπροστὰς μας. Ἀποτελοῦν τὸν ἱερὸ λόχο ἑνὸς ἀγίου πολέμου. Τά-
γματα θανάτου ποὺ βαδίζουν γιὰ τὴν ἀθανασία. Ἄς τοὺς μιμηθοῦμε· θᾶναι τιμὴ
μας νὰ γίνουμε ἱερολοχῖτες Χριστοῦ. Γένοιτο.

15 Μαρτίου, Κυριακή Β΄ Νηστειῶν
Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν
Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ
Ἀπόστολος Ἑβρ. 1, 10-14 & 2, 1-3

Ἀδελφοί· τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς ὑπενθυμίζει δύο γνωστά βασικὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας· τὸ ἓνα εἶναι ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι Θεὸς καὶ δημιουργὸς «ὄρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων». Καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, εἶναι καὶ Θεὸς-Σωτὴρ, σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Σ' αὐτὰ τὰ δύο σωτήρια δόγματα στηρίζεται ὅλος ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν μπορεῖ νὰ θεωρῆται κάποιος χριστιανός, ἂν ἀποδέχεται μὲν τὸ ἓνα δόγμα ἢ τὸ ἓνα μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἀπορρίπτει ὅμως τὸ ἄλλο. Αὐτὲς οἱ δύο ὑψιστὲς ἀλήθειες προσφέρουν τὴν σωτηρία.

Γιὰ τὶς ἀλήθειες αὐτὲς μᾶς ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ δανείζεται φράσεις ἀπὸ τὸν ψαλμωδὸν, τὸν θεόπνευστο Δαυῖδ· λέγει λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Θεό· «Στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας Σὺ Κύριε, ὁ ἄναρχος καὶ αἶδιος Δημιουργός, στερέωσες τὴν γῆν πάνω σὲ στέρεα θεμέλια. Ὅχι μόνο ἡ γῆ, Κύριε, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν εἶναι δικό Σου δημιούργημα. Καὶ ὅμως θάρθη μέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ τ' ἄστρα θὰ χάσουν τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα ποὺ ἔχουν σήμερα, ἀφοῦ ὡς ὑλικά δημιουργήματα ποὺ εἶναι ὑπόκεινται καὶ αὐτὰ στὴν φθορὰ καὶ τὴν ἀλλαγὴν. Σὺ ὅμως Κύριε διαμένεις. Ὅλα σὰν ροῦχο καὶ ὕφασμα “παλαιωθήσονται” “Σὺ δὲ διαμένεις” “καὶ τὰ ἔτη Σου οὐκ ἐκλείψουσι”». Ὅλος ὁ κόσμος, οἱ οὐρανοὶ κ.λπ. εἶναι ἔργα μεταβλητὰ καὶ φθαρτά. Καὶ μόνος ἀφθαρτος, ἀμετάβλητος, αἰώνιος, ἀθάνατος Κύριος καὶ Βασιλεὺς καὶ Κυβερνήτης τῶν ἀπάντων, Πάνσοφος καὶ Πανάγαθος εἶναι ὁ Θεὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Συνεπῶς, μετὰ τὴν διαπίστωση καὶ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς δογματικῆς ἀλήθειας, τὸ λογικὸ συμπέρασμα ποὺ προκύπτει εἶναι· δόξα καὶ τιμὴ, προσκύνησις καὶ λατρεία στὸν δημιουργὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας. Στὸν ὑψιστὸ Θεὸν ὑψιστὴν τιμὴν. Στὸν ἄπειρον Θεὸν ἄπειρον, ἰσόβιον, ἀκατάπαυστην δοξολογία. Στὸν πάνσοφον δημι-

ουργό μας, ὅπως οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἀρχάγγελοι, συνεχῆς δοξολογία. Ὅπως ἀκριβῶς «πᾶσα ἡ κτίσις ὑμνολογεῖ» τὸν δημιουργό, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ὡς λογικὰ ὄντα, ὡς ἔμφυχα δημιουργήματα «ἐσπέρας καὶ πρωῖ καὶ μεσημβρίας» παντοῦ καὶ πάντοτε ἄς φερώμεθα ὡς εὐγνώμονες δούλοι, προσφέροντας στὸν Δεσπότη πάντων προσκύνησι, λατρεία, δοξολογία καὶ εὐγνωμοσύνη. Ἀδελφοί· ἀναγνώριση καὶ προσκύνησι τοῦ Ἰησοῦ ὡς Κυρίου εἶναι δόξα καὶ αἶνος πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα.

Ἀκόμη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «ἐκένωσεν ἑαυτὸν» καὶ «ἔλαβε δούλου μορφήν» γιὰ τὴν δική μας σωτηρία. Μᾶς βρῆκε χρεωμένους μὲ θάνατο σωματικό, ἀλλ' ἔσχισε τὸ χειρόγραφο τῆς ὀφειλῆς καὶ ἔγινε ἄνθρωπος «ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν». Ὅφειλομε λοιπὸν νὰ μὴν ἀμελοῦμε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Νὰ μελετοῦμε τὸ Εὐαγγε-
λιό Του. Νὰ κλείνουμε τ' αὐτιά μας στὶς σειρῆνες τῆς ἐποχῆς μας. Νὰ μὴν ἔχουμε κανένα φόβο καὶ ἐνδιασμὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς θέλει τὸν ἁγιασμό μας καὶ γι' αὐτὸ ὡς διακόνους καὶ ὑπηρέτες τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ μας ἔχει ὀρίσει ἀγγέλους. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο «δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν, μήποτε παραρρυῶμεν»

Ἀδελφοί μου· κάθε παράβασι καὶ παρακοή ἔχει κόστος πνευματικό καὶ ἔν-
δικο μισθαποδοσία. Εἴμαστε ἐξαγορασμένοι καὶ ἀκριβοπληρωμένοι, ὄχι μὲ ἀσήμι καὶ χρυσάφι, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Θεανθρώπου, καὶ εἶναι μεγάλη ἡ εὐ-
θύνη μας, βαρεῖα ἡ ἐνοχή μας, ἂν ἀδιαφορήσουμε πρὸς τὰ πνευματικά, τὰ θεῖα καὶ αἰώνια· «Στῶμεν, λοιπὸν, καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου».

29 Μαρτίου, Κυριακή Δ΄ Νηστειῶν

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

Ἀπόστολος Ἐβρ. 6, 13-20

Τὴν ἐλπίδα «ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν»· ἀφοῦ ἐδῶ στὴν γῆ εἴμαστε περαστικοί, «ξένοι καὶ πάροικοι καὶ παρεπίδημοι», ἀδελφοί μου, τὴν ἐλπίδα γιὰ τὰ μέλλοντα «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ» ἔχουμε σὰν ἄγκυρα. Ἄγκυρα ἀσφαλῆ καὶ βεβαία. Ἄγκυρα ποὺ σώζει. Ἄγκυρα ποὺ δίνει τὸ αἶσθημα τῆς σιγουριᾶς. Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ ἔντονη, ἡ γλυκεῖα προσδοκία τῆς θείας προστασίας. Ἀποτελεῖ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αισιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ ἀγαθὰ «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Ἡ ἐλπίδα δίνει φτερὰ στὸν Χριστιανὸ καὶ δύναμη γιὰ τὸν πνευματικὸ του ἀγῶνα. Μεταγγίζει θάρρος στὶς δοκιμασίες καὶ βάλσαμο παρηγοριᾶς στὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη.

Αὐτὴν «τὴν ἐλπίδα τὴν ἀποκειμένην ἡμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» εἶχε υἱοθετήσει καὶ ὁ σήμερα ἑορταζόμενος ὁσιος Ἰωάννης καὶ ἄκουσε καθαρὰ τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ· «Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε καὶ ρύσομαι αὐτὸν· ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου... ἐξελοῦμαι αὐτὸν» καὶ «ὅτι ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς τῆς ἐλπίδος, ἀπὸ ἡλικίας 16 ἐτῶν εἶχε πυρποληθῆ ἀπὸ θεῖο ἔρωτα καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ θεοβάδιστο ὄρος Σινᾶ. Πλήρης ἀπὸ φιλόθεο ἀδολεσχία, νηστεύοντας ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν. Ἁγίαζε τὶς νύχτες «ταῖς τῶν δακρῶν του ροαῖς» «τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος καὶ παννύχιοις στάσσει τὸν Θεὸν ἰλασκόμενος». Ἀδελφοί, ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος εἶχε πρὸς τὸ Θεὸ «ἔρωτα ἀνεύκαστο», ἀνυπολόγιστη ἀγάπη πρὸς Αὐτόν.

Εἶναι δύσκολο νὰ κατανοήσῃ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ὅτι πλήθη χριστιανῶν ἔτρεχαν νὰ τὸν συναντήσουν καὶ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο στόμα του τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παρηγορηθοῦν. Ἀλλὰ καὶ πλήθη μοναστῶν τὸν συμβουλευόνταν. Καὶ ὑπακούοντας σὲ σχετικὸ αἴτημά τους ἔγραψε βιβλίον γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ἡγουμένων καὶ τῶν ποιμένων, ὥστε διαβάζοντάς το κανεὶς ν' ἀνεβαίνει τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν καὶ νὰ φθάσῃ στὸν Παράδεισο. Ἡ ἀρετὴ του ἦταν τόσο ἀνεγνωρισμένη, ὥστε οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Σινᾶ τὸν ἐξέλεξαν γιὰ ἡγούμενό τους καὶ τὸ μέλλον τοὺς δικαίωσε γιὰ τὴν ἐπιλογή τους, γιατί ὁ ὁσιος Ἰωάννης δι-

έλαμψε στὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ ὡς φωστήρας τ' οὐρανοῦ πάντοτε ἔχοντας τὴν ἐλπίδα στὰ μέλλοντα ἀγαθὰ.

Κοιμήθηκε καὶ ἀναπαύθηκε στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἐλπίδα του περὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἡ διδασκαλία του γιὰ τὸν μοναχισμό παρουσιάζει πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἔχει ἀπολογητικὸ καὶ πειστικὸ χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἀναδεικνύει ἀποστομωτικὰ ἐπιχειρήματα. Γράφει λοιπὸν ὁ ὄσιος: «Οὐ μισοῦντες ἡμεῖς τοὺς οἰκείους ἑαυτῶν ἢ τοὺς τόπους ἀναχωροῦμεν, μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἐξ αὐτῶν ἡμῖν προσγενομένην βλάβην ἀποφεύγομεν»· δηλαδὴ δὲν φεύγουν οἱ μοναχοὶ στὰ μοναστήρια, γιὰτὶ μισοῦν τοὺς συγγενεῖς τους ἢ τοὺς τόπους καταγωγῆς τους, ἀλλοίμονο· ἀλλὰ γιὰτὶ θέλουν ν' ἀποφύγουν τὴν βλάβη ποὺ προξενεῖ στὴν ψυχὴ τους ἢ κακὴ διαγωγή καὶ ἢ ἐπιρροὴ τοῦ κόσμου. Ἄλλωστε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέδειξεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τὴν τοιαύτην τῶν συγγενῶν.

Ἀδελφοί μου· ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει. Ὁ Μωϋσῆς ἐλπίζει καὶ ἐλευθερώνει τὸ λαό του· ὁ Ἰωβ ἐλπίζει καὶ λυτρώνεται ἀπὸ τὰ δεινὰ του· ὁ Ἰακώβ ἐλπίζει καὶ γυρίζει στὴν πατρίδα του· οἱ Ἀπόστολοι ἐλπίζουν καὶ στίς πενήντα μέρες φωτίζονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὸ Ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἐλπίδα θὰ σώσῃ καὶ μᾶς. Ἀμήν.